

HỒI 4

Trình Lập Dân ngơ ngẩn ngồi xuống, y lời vận hành chân khí, chỉ cảm thấy ba huyết Âm Văn, Âm Duy và Âm Thái trong Thiếu Âm Kinh đau đớn như lửa thiêu, bất giác biến sắc mặt, run giọng hỏi:

- Lão tiền bối, vậy là sao thế này?

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu thở dài:

- Trời cao thật quá trớ trêu, đã phú cho tư chất và trí tuệ thượng thừa mà lại kèm theo... Ôi!

Trình Lập Dân sốt ruột:

- Lão tiền bối...

- Thật không ngờ bọn lão phu muốn giúp người mà lại làm hại người.

Trình Lập Dân hết sức thắc mắc:

- Vậy... nghĩa là sao?

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu không đáp mà lại hỏi:

- Lúc chân khí của người đi qua Thiếu Âm Kinh, cảm thấy có năm huyết đạo đau rất phải không?

Trình Lập Dân nhú mày gật đầu:

- Vâng! Đó là vì sao vậy?

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu giọng đau xót:

- Đó là chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch!

Trình Lập Dân thắc mắc:

- Chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch là sao?

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu lại thở dài:

- Người mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch khi đến giai đoạn bệnh trạng bộc lộ là sắp chết đến nơi!

Trình Lập Dân thần nhiên:

- Chết không đáng sợ, con người sớm muộn gì cũng phải chết kia mà!

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu trầm giọng:

- Nhưng người chỉ còn sống được một trăm ngày nữa thôi!

Trình Lập Dân bàng hoàng:

- Một trăm ngày ư?

- Không sai, một trăm ngày!

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu giọng đau xót nói tiếp:

- Lẽ ra thì người có thể sống đến ba năm!

Trình Lập Dân bán tín bán nghi hỏi:

- Vậy sao bây giờ lại chỉ có thể sống được trăm ngày?

- Vì bọn lão phu đã đả thông sinh tử huyền quan của người, thúc đẩy bệnh tình phát tác sớm hơn!

- Chúng Ngũ Âm Tuyệt Mạch trong lúc bình thường không sao nhận ra được phải không?

- Phải, bình thường không hề có triệu chứng bệnh!

- Cũng không có cách cứu chữa ư?

- Đúng vậy! À! Trừ phi... Ôi! Đó là điều không thể nào có được.

Trong chốc lát, Trình Lập Dân đã từ trên đỉnh cao vui mừng rơi xuống vực sâu đau khổ.

Chết tuy là cái đích phải đến của con người, nhưng chàng còn quá trẻ, còn biết bao việc phải làm, biết bao tâm nguyện chưa hoàn thành...

Thân thể bí ẩn đến nay chưa sáng tỏ...

Phụ thân đã hẹn gặp nhau tại nhà Nhạc Thành vào ngày mười lăm tháng hai sang năm cũng không thể...

Vị hôn thê sống chết chưa rõ, Lãnh Văn Anh hiện đang ở đâu? Nếu nàng vạn nhất... lấy ai báo thù cho nàng?

Còn có Tàng Chân Đồ bị cướp mất...

Ân oán chưa xong, thân thể chưa rõ... Đó đều phải do chàng đích thân giải quyết và làm sáng tỏ, nhưng sinh mạng của chàng chỉ còn một trăm ngày nữa thôi.

Một trăm ngày, thời gian thật ngắn ngủi, với thời gian ngắn ngủi như vậy, chàng có thể làm được gì chứ?

Tuy lòng rối như tơ vò, bao cảm xúc ngổn ngang, nhưng cá tính quật cường đã khiến chàng không muốn lộ vẻ buồn rầu và lo sợ.

Chàng điềm nhiên vòng tay xá dài Hải Thiên Tứ Hữu, cung kính nói:

- Đa tạ ân đức thành toàn của bốn vị tiền bối, văn bối tuy tuổi trẻ, nhưng đối với chuyện sống chết sớm đã không màng. Tuy nhiên, văn bối hãy còn mấy tâm nguyện chưa hoàn thành, cần phải nhân một trăm ngày ngắn ngủi này làm hết sức mình, xin cáo từ!

Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên nhẹ gật đầu nói:

- Dân nhi, có vội cũng không ở thời khắc này, ngươi hãy để cho bọn lão phu nói hết rồi hẵng đi cũng chẳng muộn.

Đoạn quay sang Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ nói:

- Lão mọt sách, hãy nói hết những lời đang dở đi!

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ chậm rãi nói:

- Người mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch chỉ có một cách cứu chữa duy nhất, đó là giao hợp với nữ nhân mắc chứng Ngũ Dương Tuyệt Mạch, hai người sẽ cùng khỏi bệnh. Nhưng nữ nhân mắc chứng Ngũ Dương Tuyệt Mạch cũng có đặc điểm giống hệt như nam nhân mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, hơn nữa chứng bệnh này trong vạn người cũng chưa có một, trong thời gian ngắn ngủi như vậy biết đâu mà tìm? Cho nên vừa rồi lão phu mới nói đó là điều không thể nào có được.

Trình Lập Dân bình thản nói:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm, nhưng văn bối chưa...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ xua tay ngắt lời:

- Dân nhi, người lành ắt có trời phò hộ, có thể mai này ngươi sẽ gặp kỳ duyên khác làm thay đổi vận mệnh của ngươi cũng nên, còn chuyện bây giờ ngươi chớ bận tâm. Thôi, ngươi đi đi!

Trình Lập Dân vòng tay xá dài Hải Thiên Tứ Hữu lần nữa, quay người phóng đi.

Phía sau, vọng đến tiếng thở dài thậm thượt của Hải Thiên Tứ Hữu.

Màn đêm mịt mù!

Gió rét căm căm!

Trình Lập Dân mày kiểmchau chặt, vẻ mặt nặng nề, lòng như có vô vàn ưu tư, phóng đi trên quan đạo về hướng nam.

Trong một đêm chàng đã có được hơn nửa giáp tứ công lực và được Hải Thiên Tứ Hữu trong Bát Hoang Bát Dị truyền cho tuyệt kỹ, song cũng được biết mình không may mắn phải tuyệt chủng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống trên cõi đời vồn vẹn một trăm ngày nữa thôi.

Chàng bái biệt Hải Thiên Tứ Hữu, quyết định trước tiên đến Cửu Nghi Sơn ở Sương Nam để tìm Nhạc Thành theo lời dặn bảo của gia gia râu dài, làm rõ thân thế của mình và nhân tiện ở đó chờ đợi phụ thân.

Bối Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam đã hẹn gặp nhau với chàng tại nhà Nhạc Thành vào ngày mười lăm tháng hai sang năm.

Chàng tính toán thời gian, mình không thể nào sống đến ngày mười lăm tháng hai sang năm.

Chàng không ngừng cầu khẩn, mong phụ thân có thể đến nhà Nhạc Thành sớm hơn, để cho hai cha con được gặp nhau lần cuối cùng.

Chàng cũng hạ quyết tâm, phải gắng hết sức mình làm nên một số sự việc oanh liệt trong thời gian một trăm ngày ngắn ngủi, để thanh danh mình nhanh chóng lan truyền khắp cả võ lâm, vậy mới không phụ một thân tuyệt kỹ hiện nay của mình và qua đó rất có thể khiến phụ thân và vị hôn thê Lãnh Văn Anh tìm gặp chàng...

- Đứng lại!

Trong tiếng quát vang, hai kỵ mã từ trên ngọn đồi bên phải lao nhanh xuống chặn đường, trên ngựa là hai đại hán trung niên mặc võ phục xanh.

Trình Lập Dân ghìm cương dường ngựa, ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ gọi ai vậy?

- Ngươi!

Hai người cơ hồ cùng lúc cất tiếng.

Trình Lập Dân bực tức, lạnh lùng nói:

- Hai vị thiếu lộ phí phải không?

Đại hán béo hơn bên phải cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, ngươi là Trình Lập Dân phải không?

- Phải thì sao?

- Phải thì trao Tàng Chân Đồ ra mau!

- Tàng Chân Đồ ư?

Trình Lập Dân nghe vậy đã biết đây hẳn là một đá hai chim, giá họa cho mình của Động Đình Nhị Xú, bất giác giận đến mặt tái ngắt, nghiến răng keng két và mắt rục sát cơ.

Hai đại hán võ phục xanh đưa mắt nhìn nhau, đoạn ngửa mặt cười vang:

- Ha ha ha ha... Do Nam Song Kiệt bọn ta vận khí tốt thật, tuy hay tin trễ, nhưng lại đến trước. Ha ha ha ha...

Trình Lập Dân cố nén lửa giận trong lòng, nhạt giọng hỏi:

- Tin này hai vị từ đâu có được?

Đại hán béo hơn trầm giọng:

- Trong năm ngày qua, những cao thủ hai giới hắc bạch hay tin kéo đến Phục Ngưu Sơn không dưới trăm người và còn nhiều cao thủ hơn lục tục kéo đến. Tiểu tử, hãy mau trao ra Tàng Chân Đồ, Do Nam Song Kiệt này có thể cho ngươi được chết toàn thân.

- Nếu bốn nhân không chịu thì sao?

- Đó là ngươi tự làm khó mình đấy!

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, chiếc roi trong tay trở ra, kinh phong nhanh như tia chớp điểm vào yếu huyệt Thất Khảm của gã béo, đồng thời lạnh lùng nói:

- Vận khí của hai người quả là tốt thật!

Trong tiếng rú thảm thiết, thân người gã béo "phịch" một tiếng rơi xuống đất, một lỗ tròn xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng, máu tuôn xối xả.

Đại hán gầy hơn trong cơn kinh hoàng lẫn tức giận, ngọn đại đao trong tay với một chiều "Lực phách Hoa Sơn", bổ thẳng xuống đầu Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tay trái thi triển chiêu “Phân quang tróc ảnh”, kẹp lấy đại đao đối phương, chiếc roi tay phải vẫn nguyên thế điểm thẳng vào yếu huyệt Thất Khảm của đối phương.

Đao quang huyết ảnh, tiếng rú thảm, tiếng ngựa hí, Do Nam Song Kiệt đã trở thành nhóm người hy sinh đầu tiên sau khi Trình Lập Dân vừa luyện thành tuyệt kỹ.

Trình Lập Dân mắt nhìn thi thể của Do Nam Song Kiệt, khoe môi thoáng nhếch lên, trên mặt hé nở một nụ cười tàn bạo, lạnh băng:

- Đây cũng là một cơ hội thành danh, kẻ nào không muốn sống cứ kéo hết đến đây, Trình Lập Dân này sẽ hóa kiếp tất cả...

Ngay khi ấy, tiếng vó ngựa và tiếng chân người vang lên, hai phía quan đạo và trên ngọn đồi bên phải lại xuất hiện mười mấy nhân vật võ lâm.

Mười mấy người này có đủ tăng, đạo, ni, tục và nam nữ già trẻ, lần lượt theo hình tròn bao vây Trình Lập Dân vào giữa.

Trình Lập Dân thầm nói:

- Cơ hội đã đến rồi!

Chàng ngẩng lên, mắt rực thần quang, quét nhìn một vòng, mặt hiện vẻ khinh miệt, trầm giọng hỏi:

- Còn nữa không?

Một lão hòa thượng áo vàng ngạc nhiên hỏi:

- Thí chủ nói gì?

Trình Lập Dân ngạo nghễ:

- Bốn nhân nói là nếu người của các vị chưa đến đầy đủ, hãy chờ lát nữa hẵng động thủ, để khỏi lắc nhắc tốn nhiều công sức.

Một người quát to:

- Tiểu tử thật quá ngông cuồng!

- Thật đúng là một lũ thất phu vô liêm sỉ!

Câu nói này của Trình Lập Dân lập tức kích nộ toàn thể đối phương, tiếng la hét vang dậy cùng khắp.

Bống, một tiếng hùng hồn quát:

- Im mồm!

Tiếng quát như sấm rền, đình tai nhức óc, mọi người hiện diện đều cả kinh thất sắc, lùi sau hai bước.

Trình Lập Dân sau khi trấn áp tiếng la hét của đối phương, ánh mắt đầy oai nghiêm quét nhìn toàn trường, lạnh lùng nói:

- Các người đều là đến đây vì Tàng Chân Đồ của bốn thiếu hiệp phải không?

Một giọng rắn rỏi trong đám đông nói:

- Hà tất biết rõ còn hỏi!

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Nhưng Tàng Chân Đồ chỉ có một bức, các vị lại có đến mười tám người, vậy Tàng Chân Đồ biết phải đưa cho ai?

Một giọng lãnh lút như tiếng chim oanh hót nói:

- Đưa cho ta!

Trong tiếng nói, một trung niên mỹ phụ rất diễm dúa đã bước ra khỏi đám đông, đôi mắt long lanh không ngớt nguýt ngoáy với Trình Lập Dân.

- Người là cái thứ gì? Cút ra!

Một lão nhân áo nâu bước ra, đưa tay đẩy nhẹ mỹ phụ trung niên, mỹ phụ trung niên lập tức ngã ra, nằm thẳng đuột trên đất, hồn lìa khỏi xác.

Lão nhân áo nâu ánh mắt hiện vẻ kinh hãi, trăn trối nhìn Trình Lập Dân đang đứng mỉm cười, trong lòng lão hiểu rất rõ, cái xô nhẹ ấy tuyệt đối không thể làm chết mỹ phụ trung niên, hiển nhiên là chuyện này có vấn đề...

Mười sáu người khác thấy cũng hết sức kinh ngạc lẫn thắc mắc.

Những người hiện diện đều là cao thủ bậc nhất bậc nhì trong võ lâm, nhưng đối với cái chết của mỹ phụ trung niên, không một ai nhìn thấy Trình Lập Dân ra tay lúc nào, đương nhiên càng không thể nhìn thấy chàng đã sử dụng thủ pháp gì, vậy không khiến họ kinh ngạc thắc mắc sao được?

Trình Lập Dân như chẳng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngửa mặt nhìn trời, nhạt giọng nói:

- Có gan thì xin mời bước ra phía trước!

Trong tiếng nói, “phịch” một tiếng, lão nhân áo nâu cũng ngã ra đất chết ngay.

Những người còn lại thấy đều kinh tâm động phách, đã có ý rút lui, một số ít đã rón rén lùi ra sau, họ thật ước gì mặt đất có lỗ để chui xuống.

Lúc này Trình Lập Dân đã chuyển hết toàn bộ lòng căm thù Động Đình Nhị Xú sang những người hiện diện này.

Chàng biết mình mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được một trăm ngày, về tâm lý vô hình trung đã biến thái thành thiên khích, cộng thêm bao tâm sự trong lòng không nơi phát tiết. Chàng hận! Chàng hận trời cao quá bất công, lẽ ra không nên cướp đi mạng sống quý báu của mình. Chàng tuy không thể trong trăm ngày giải quyết hết mọi ân oán trong đời, nhưng chàng phải giết hết mọi kẻ ác trên đời...

Trình Lập Dân lạnh lùng quát:

- Kẻ nào dám lui thêm bước nữa, kẻ ấy sẽ chết trước!

Tiếng quát không to, nhưng lạnh như băng giá, mười sáu người thấy đều bất giác rùng mình.

Trình Lập Dân bữu môi nói:

- Giờ các ngươi chỉ có một con đường chết, nhưng có hai cách chết để cho các ngươi lựa chọn, một là mười sáu người liên thủ quyết một phen sinh tử, hai là xúm nhau đào tẩu. Bây giờ bốn thiếu gia đếm từ một đến mười, các ngươi phải nhanh chóng lựa chọn. Một... hai... ba... bốn...

Trình Lập Dân lạnh lùng đếm, từng tiếng đếm như búa nặng ngàn cân nện vào lòng mỗi người, khiến họ rúng động tâm thần.

- Năm... sáu... bảy...

Mười sáu người không ai dám di động nửa bước, hiển nhiên họ đã không còn đủ dũng khí liên thủ giao chiến với Trình Lập Dân nữa.

- Tám... chín...

Tiếng “mười” trong miệng Trình Lập Dân chưa thốt ra, mười sáu người đã co chân bỏ chạy tứ tán.

Người trốn chạy nhanh, người rượt đuổi càng nhanh hơn.

Một bóng người kèm theo tiếng huýt ghê rợn hết như tia chớp lướt đi một vòng.

Tiếng rú thẳm thiết vang lên liên hồi, máu tươi tung tóe, kèm theo tiếng thi thể ngã xuống đất lịch bạch, chỉ trong thoáng chốc đã có mười lăm người táng mạng dưới trường kiếm của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân mặt đầy sát khí, hai mắt đỏ quạch, thanh trường kiếm đầm đìa máu tươi trong tay gác lên trên vai phải một lão nhân tóc hoa râm, giọng sắc lạnh nhấn mạnh từng tiếng, nói:

- Để lại một mạng lão, mượn miệng lão truyền lời với võ lâm thiên hạ, Tàng Chân Đồ chính là ở trên mình bốn nhân, kể từ ngày hôm nay, trong vòng ba tháng, ngoại trừ thời gian phải mất trên đường đi về hướng nam, bốn nhân nhất định sẽ chờ đợi đại giá của đồng đạo tại Cửu Nghi Sơn, ai có ý định tranh giành Tàng Chân Đồ thì xin mời đến đó, sau ba tháng sẽ không chờ nữa, nghe rõ rồi chứ?

Lão nhân tóc hoa râm thoát chết, vội nói:

- Nghe rõ rồi!

- Được, đi đi!

Lão nhân tóc hoa râm đi được chưa đến ba trượng, Trình Lập Dân bỗng quát to:

- Quay lại đây!

Lão nhân mặt đầy vẻ kinh ngạc, giọng hơi run run nói:

- Đại hiệp còn gì dặn bảo nữa vậy?

- Lão bỏ đi như thế này thật quá không công bằng đối với đồng bọn đã chết của lão.

Trình Lập Dân nói một cách ơ hờ, nhưng lão nhân tóc hoa râm con tim trĩu xuống, thân người cũng bất giác run rẩy, hai hàm răng đánh lập cập, mặt mày xám ngắt, hết như một chú dê chờ làm thịt.

Trình Lập Dân thấy đối phương vô tích sự như vậy, bất giác chau mày, lạnh lùng nói:

- Đừng sợ, chỉ giữ lại chút vật tượng trưng thôi!

Lão nhân tóc hoa râm cảm thấy tai chột lạnh, một chiếc tai phải đã không cánh bay mất.

Trong tiếng quát của Trình Lập Dân, lão nhân tóc hoa râm đã vội vã phóng đi.

Sát khí trên mặt Trình Lập Dân dần dần tan biến, chàng thơ thần quét mắt nhìn những tử thi la liệt rên mặt đất, buông tiếng thở dài não ruột.

- A Di Đà Phật!

- Vô Lượng Thọ Phật!

Hai tiếng Phật hiệu hùng hồn như chuông ngân cơ hồ cùng lúc truyền vào tai Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy một hòa thượng áo vàng và một đạo sĩ áo tím đứng ở ngoài mười trượng.

Hòa thượng áo vàng tuổi chừng ngoài ba mươi, mặt vuông tai cả, mặt đầy chính khí.

Đạo sĩ áo tím tuổi chừng ba mươi bảy, ba mươi tám, miệng rộng mũi lân, tướng mạo siêu phàm thoát tục.

Với công lực của Trình Lập Dân hiện nay, đối phương đến gần mười trượng mà không phát giác, mặc dù trong lúc chàng vô vờ cảm khái, tâm thần bất ổn, nhưng kinh công của đối phương cũng chẳng phải tầm thường.

Đạo sĩ áo tím nhẹ gật đầu chào Trình Lập Dân và nói:

- Thí chủ tuổi còn trẻ, vì sao lại hiếu sát thế này?

Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Vì sao ư? Chẳng lẽ tôn giá không biết?

- Nếu bần đạo biết thì đâu có hỏi!

- Hai vị có phải đến đây vì Tàng Chân Đồ không?

Đạo sĩ áo tím thoáng ngần người:

- Tàng Chân Đồ ư? À! Thí chủ chính là Trình Lập Dân thiếu hiệp đã có được Tàng Chân Đồ làm chấn động võ lâm gần đây phải không?

Trình Lập Dân xướng giọng:

- Bốn nhân hỏi, tôn giá phải chẳng đến đây vì Tàng Chân Đồ?

Đạo sĩ áo tím lắc đầu:

- Không phải!

Trình Lập Dân gần giọng:

- Không phải thì cúť ngay!

Hòa thượng áo vàng xen lời:

- A Di Đà Phật! Thái độ của thí chủ có thể khách sáo một chút được không?

Trình Lập Dân lạnh lùng đưa tay chỉ tử thi khắp mặt đất:

- Đối với họ mới kể được là không khách sáo!

Ý muốn nói, đối với hai người đã là khách sáo lắm rồi!

Hòa thượng áo vàng biến sắc mặt:

- Thí chủ hiện giờ đã ngông cuồng ngạo mạn, tàn bạo hiếu sát như vậy, nếu một mai học thành tuyệt kỹ trong Tàng Chân Đồ thì võ lâm thiên hạ sẽ điều đứng còn gì?

Trình Lập Dân cười phá lên:

- Đuôi chồn đã tự thò ra rồi, nếu sớm nói ra hai vị đến đây vì Tàng Chân Đồ thì đỡ mất thời gian biết mấy!

Thanh trường kiếm trong tay vung ra, mắt rực sát cơ nói tiếp:

- Nào, hai người hãy liên thủ xông lên đi!

Hòa thượng áo vàng mặt tái ngắt, mắt rực hàn quang nói:

- Nghiệt chướng thật to gan, bốn tọa vì sự sống còn của võ lâm thiên hạ, đành phải khai sát giới một lần, thành toàn cho người!

Trong khi nói, bóng người nhấp nhóáng, đã đến cách Trình Lập Dân chừng một trượng, khinh công thật kinh người.

- Đạo hữu không nên vậy!

Bóng tím nhấp nhóáng, đạo sĩ áo tím đã đứng cản trước mặt hòa thượng áo tím, hướng về Trình Lập Dân một tay dựng đứng trước ngực thi lễ và nói:

- Trình thiếu hiệp xin chớ hiếu lắm, Phật môn với đệ tử Tam Thanh đều cấm nói dối, chúng bản đạo tuyệt đối không phải đến đây vì Tàng Chân Đồ.

Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Ờm! Cứ kể như là tôn giá nói thật đi!
- Thiếu hiệp có biết bản đạo với vị này là ai không?
- Không có hứng thú!
- Thiếu hiệp có thể cho biết sư thừa không?
- Không cần thiết!

Tuy đối phương có thái độ không thân thiện, nhưng đạo sĩ áo tím không chấp nhất, vẫn ôn tồn nói:

- Thiếu hiệp ánh mắt chính chứ không tà, mặt có vẻ ưu uất, nếu bản đạo nhận xét không lầm, thiếu hiệp tuyệt đối không phải là người tà ác, sở dĩ thiên khích hiếu sát thế này, hẳn là có nỗi khổ khó nói.

Những lời này đã gãi đúng chỗ ngứa của Trình Lập Dân, chàng bất giác “ờm” một tiếng, đổi giọng hòa nhã nói:

- Chẳng hay nhị vị xưng hô thế nào?
- Bản đạo Tu Duyên, quyền chương môn Võ Đang!

Đạo sĩ áo tím đưa tay chỉ hòa thượng áo vàng, nói tiếp:

- Vị này là Tuệ Nhân đạo hữu, quyền chương môn phái Thiếu Lâm!
- Ô! Thì ra là hai vị quyền chương môn nhân, thật thất kính! Còn chương môn nhân hai quý phái đâu?

Tu Duyên đạo nhân khẽ thở dài:

- Đã mất tích rồi!

Trình Lập Dân sững sốt:

- Mất tích ư? Đường đường là chương môn nhân hai phái, sao lại mất tích vậy?

Tu Duyên đạo nhân nghiêm mặt:

- Bản đạo chuyển đi này chính là tìm kiếm tung tích của chương môn nhân!
- Vậy đã có manh mối rồi phải không?

- Có người từng gặp, nhưng lão nhân gia ấy không chịu thừa nhận mình là chủ môn nhân phái Võ Đang!

- Có chuyện như vậy ư?

Trình Lập Dân ngưng chốc lát, đoạn lẩm bẩm một mình:

- Đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay có âm mưu gì thế nhỉ?

Tu Duyên đạo nhân với Tuệ Nhân hòa thượng buột miệng hỏi:

- Trình thiếu hiệp nói vậy nghĩa là...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Tại hạ có một vị nghĩa thúc, tình trạng của lão nhân gia ấy cũng giống như chủ môn nhân của hai quý phái.

Tu Duyên đạo nhân ngạc nhiên:

- Lệnh nghĩa thúc là...

- Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình!

- Ô! Theo lời đồn đại, Lãnh đại hiệp mất tích đã mười mấy năm, thật không ngờ lại... Vậy Trình thiếu hiệp là công tử của Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam đại hiệp phải không?

- Vâng!

- Trình thiếu hiệp có thể kể rõ hơn về chuyện của Lãnh đại hiệp được không?

- Lão nhân gia ấy trước bị giam trong Bàn Thạch Bảo, gần đây mới được người cứu thoát cùng với chín vị cao thủ khác một cách thần bí, hồi mấy ngày trước, tại hạ có gặp lão nhân gia ấy hiện thân tại Bàn Thạch Bảo, nhưng lão nhân gia ấy lại không thừa nhận là tam trang chủ của Tam Nghĩa Trang.

- Lệnh nghĩa thúc còn thừa nhận mình là Lãnh đại hiệp không?

- Còn, lão nhân gia ấy thừa nhận!

- Trình thiếu hiệp đã chính mắt nhìn thấy phải không?

- Vâng! Tại hạ chính mắt nhìn thấy!

Tu Duyên đạo nhân liếc nhìn Tuệ Nhân hòa thượng, trầm ngâm nói:

- Là thật, tình trạng ấy giống hệt như chủ môn sư tôn của bọn này.

Tuệ Nhân hòa thượng chấp tay thi lễ với Trình Lập Dân nói:

- Bần tăng vừa rồi không biết, đã mạo phạm Trình thiếu hiệp, xin rộng lòng lượng thứ cho!

Trình Lập Dân mỉm cười đáp lễ:

- Chuông môn nhân không cần tự trách, tại hạ cũng có chỗ mạo phạm, chúng ta như nhau thôi!

Tu Duyên đạo nhân chau chặt mày nói:

- Sự việc hiện nay thật quá tà môn, Tuệ Nhân đạo hữu, chúng ta có nên lập tức trở về bốn môn, báo cáo tình hình này với trưởng lão bốn môn để cùng bàn tính kế sách không?

Tuệ Nhân hòa thượng bất đắc dĩ nói:

- Bần tăng cũng đang có ý như vậy!

Tu Duyên đạo nhân quay sang Trình Lập Dân hỏi:

- Vậy Trình thiếu hiệp chuyển đi này đến đâu?

- Sương Nam!

- Chuyển đi này nếu thiếu hiệp có phát hiện được gì về nghi án của lệnh nghĩa thúc, mong hãy báo cho hai tề phái biết!

- Vâng!

Tu Duyên đạo nhân ánh mắt tiếp xúc với những tử thi trên đất, bất giác nghiêm mặt thành khẩn nói:

- Bần đạo có mấy lời không biết tiến thoái, chẳng biết có nên nói hay không?

Trình Lập Dân cũng thành khẩn nói:

- Tại hạ kính cẩn lắng nghe!

- Trời cao có đức hiếu sinh, mong thiếu hiệp giảm bớt sát nghiệt...

Trình Lập Dân nhướng mày ngắt lời:

- Quý chuông môn lòng dạ từ bi, nói rất có lý, nhưng theo Trình Lập Dân thì đối với những kẻ cướp tắng tâm bệnh cuồng này, ngoài trừ với giết ngăn giết, thật không còn cách nào tốt hơn.

Trình Lập Dân vừa dứt lời, bỗng có mấy tiếng hú ghê rợn từ xa vọng đến.

Trình Lập Dân bữu môi nói:

- Những kẻ muốn chết lại đến nộp mạng nữa rồi! Hai vị chưong môn nhân xin hãy rời khỏi đây, để khỏi bị lôi cuốn vào vòng thị phi.

Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng chưa kịp ngỏ ý, trong tiếng cười khăng khặc quái dị, bốn bóng người đã như cánh chim nhẹ nhàng đáp xuống hiện trường.

Người dẫn đầu chính là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam, phụ thân của Trình Lập Dân.

Thứ đến là một lão nhân áo đen tóc xõa rối bời, mặt mày trắng nhợt, hai mắt xanh biếc, hình dạng hết như cương thi.

Thứ ba là một lão đạo sĩ áo bào tím, mặt mày xanh xao.

Sau cùng là một lão khiêu hóa tuổi trạc ngũ tuần, mặt mày lem luốc, áo vá trăm mảnh.

- Phụ thân!

- Sư phụ!

Trình Lập Dân với Tu Duyên đạo nhân trong cơn kinh ngạc lẫn vui mừng, cơ hồ cùng lúc kêu lên.

Thì ra đạo sĩ áo bào tím chính là Thiên Phong chân nhân, chưong môn phái Võ Đang đã mất tích từ lâu.

- Ai là phụ thân của người?

- Ai là sư phụ của người?

Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam với Thiên Phong chân nhân cũng cơ hồ cùng lúc quát to.

Trong khi Trình Lập Dân với Tu Duyên đạo nhân bàng hoàng sửng sốt, Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam mắt phụng hàm oai chìa tay về phía Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Tiểu tử, đưa đây!

Trình Lập Dân sửng sốt:

- Phụ thân... bảo hài nhi đưa gì kia?

Trình Trấn Nam giọng trơ lạnh:

- Tàng Chân Đồ!
- Tàng Chân Đồ đã bị... bị Động Đình Nhị Xú cướp đi mất rồi!
- Vậy thì nộp mạng đây!

Trình Trấn Nam vừa dứt lời, năm ngón tay vươn ra, kèm theo tiếng rít gió chộp vào ngực Trình Lập Dân.

Trong khoảng khắc ấy, Trình Lập Dân đã nhận ra phụ thân cũng cùng chung số phận với nghĩa thức Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình.

Tình thế trước mắt, chàng lại không thể kháng cự, đành từng bước thoái lui theo sự tiến công của phụ thân.

Tu Duyên đạo nhân với Tuệ Nhân hòa thượng cũng không biết phải xử lý thế nào với cục diện lúc này...

Trình Trấn Nam mặt đầy sát khí, mắt rực hung quang từng bước tiến tới.

Trình Lập Dân mặt đầy vẻ đau khổ, hoang mang, kinh hoàng và phẫn hận.

Khoảng cách hai người dần rút ngắn...

Bầu không khí hết sức căng thẳng và tĩnh lặng, cơ hồ kim rơi cũng nghe được.

Trình Lập Dân đã sắp lui đến bên một cây to, mắt thấy vẻ mặt phụ thân càng lúc càng hung tợn, bàn tay cách ngực mình cũng càng lúc càng gần, trong lúc cấp bách, bèn đề tụ gần trăm năm công lực hét to:

- Phụ thân, là Dân nhi đây mà!

Trình Trấn Nam bị tiếng hét như sấm rền ấy làm cho giật nảy mình, một vẻ ngơ ngẩn thoáng qua trên mặt.

Nhưng ông chỉ chững lại trong chốc lát, rồi lại tiếp tục tiến tới...

Ngay khi năm ngón tay của Trình Trấn Nam sắp chạm vào ngực Trình Lập Dân, Trình Lập Dân chợt nảy ý, chuẩn bị toàn lực tung ra một chuồng, thoát khỏi hiện trường rồi hăng đĩnh liệu.

Đột nhiên, một tiếng nói có sức lôi cuốn từ trong tối vang lên:

- Số bốn chữ Lâm, hãy dừng tay!

Trình Trấn Nam nghe tiếng lập tức buông tay xuống, lui về chỗ cũ.

Trình Lập Dân thở phào một hơi dài, như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, đưa tay lau mồ hôi trán.

Trong tối lại vang lên tiếng nói lạnh tanh của một thiếu nữ khác:

- Muội muội điên rồi hả?

Giọng lời cuốn của thiếu nữ lên tiếng trước nói:

- Tiểu muội không nhẫn tâm nhìn thấy chuyện thê thảm trái với nhân luân thế này!

- Đây là mệnh lệnh!

- Tiểu muội biết!

- Kẻ nào trái lệnh phải chết!

- Tiểu muội có miễn tử bài!

- Thôi được, chuyện ở đây tử tử không màng nữa, muội muội hãy lo liệu đi!

- Tử tử...

- Hừ!

- Tiểu muội đã là người sắp chết rồi, ngay cả giáo chủ lão nhân gia cũng không nỡ bác bỏ yêu cầu của tiểu muội, chả lẽ tử tử lại nỡ lòng... Tử tử, tiểu muội biết trong thâm tâm tử tử rất yêu thương tiểu muội... Tử tử hãy chấp thuận lần yêu cầu cuối cùng này của tiểu muội đi!

- Muội muội đã yêu tiểu tử này rồi ư?

- Tiểu muội đâu còn lòng dạ mà nói chuyện yêu đương nữa... Vả lại, Tàng Chân Đồ đâu có ở trên mình ư...

- Sao muội muội biết?

- Y đã chính miệng nói với phụ thân mình, chả lẽ còn giả được sao?

- Muội muội thật quá là lương thiện!

- Vậy ư? Lẽ ra tiểu muội không nên sinh ra trong hoàn cảnh này, nên tiểu muội không hề cảm thấy khiếp sợ về chuyện mình sắp chết...

- Muội muội đừng nói nữa, chuyện trước mắt nên giải quyết thế nào?

- Rút lui!

- Được, tử tử chấp thuận lần yêu cầu này của muội muội!
- Đa tạ hảo tử tử!

Thiếu nữ có giọng lạnh tanh dương thanh nói:

- Các thuộc hạ bốn giáo, lập tức rút lui!

Lập tức, nhóm Trình Trấn Nam bốn người tung mình lên không, lướt đi như tia chớp, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối mịt mù.

Trình Lập Dân, Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng ba người như từ trong một cơn ác mộng hồi tỉnh, lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, cùng buông tiếng thở dài não nuột.

Hồi lâu sau, Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng lần lượt thi lễ với Trình Lập Dân rồi nói:

- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, bần tăng xin cáo từ!
- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, bần đạo xin cáo từ!

Trình Lập Dân dõi mắt trông theo hai vị quyền chưởng môn nhân trẻ tuổi rời khỏi, buông tiếng thở dài, rồi cũng tho thẩn giục ngựa phóng đi về hướng nam.

- o O o -